

Anička Bohuslava

Občasník Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové

Číslo 13 •• Uzávěrka 11. února 2017

Slovo na úvod

Milí přátelé Aničky Tomanové,

letošní rok je pro Sdružení rokem jubilejním. Ve středu 29. března uplyne 60 let od smrti Aničky Tomanové a zároveň si na podzim připomeneme 110. výročí jejího narození. Na všechny tyto události vás již nyní srdečně zveme. Výročí Aniččina úmrtí si spolu s farností v Klášterci o slavnosti Zvěstování Páně, v sobotu 25. března, kdy bude připraven dopolední program se mší svatou a katechezí, kterou povede místní farář P. ThMgr. Mirosław Piotr Fąs MSF.

Tímto občasníkem vás chceme také pozvat na letošní hlavní setkání druhou sobotu v červnu. Jeho tématem bude Anička a Fatima, jelikož si kromě Aniččiných výročí připomínáme také 100 let od zjevení Panny Marie ve Fatimě. Zdá se, že se svět i po této době nachází ve stejném duchovním marasmu jako tehdy. A tak je namístě prosit za jeho obrácení v souladu s výzvou Panny Marie i Aniččina příkladu.

Kromě pozvánek a duchovního slova, se v tomto občasníku věnujeme hlavně filmovému dokumentu Znamení Kříže, který měl premiéru na podzim, a chceme vám přiblížit postřehy těch, kdo se na tomto doku-

mentu podíleli nebo v něm vystupují. Tento dokument je volně dostupný na internetu na adrese <https://youtu.be/OSOyOKMoc5A>.

Děkuji vám za všechny modlitby, finanční příspěvky, i jakoukoliv jinou pomoc a přeji požehnaný celý tento jubilejní rok!

Petr Vlasatý
předseda Sdružení

Duchovní slovo spirituála Sdružení

Drazí bratři a sestry ve Sdružení Aničky Tomanové,

v tomto roce, významném především stoletým výročím zjevení Panny Marie ve Fatimě, můžeme, díky Bohu, také oslavit 60 let Aniččina přechodu do věčnosti a 110. výročí jejího narození a křtu. Vyšehradský

kanovník Mons. Antonín Stříž, Aniččin dlouholetý zpovědník a duchovní vůdce, ve svém pohřebním kázání dne 3. dubna 1957 v Dubenci s pohnutím vyzdvihl úspěšné završení jejího ctnostného života. Po Requiem tehdy zaznělo jásavé Te Deum, chvalozpěv Tebe, Bože, chválíme. To vůbec nebývá zvykem. Lidé tam shromáždění však měli potřebu Bohu poděko-

vat za Aničku, když dokázala vyniknout v opravdu hrdinné lásce k Bohu a bližnímu i v ostatních ctnostech.

Na Aničku myslím denně, zvláště když se za bezesných nocí modlím růžence. Je pravda, že ne každý má příležitost okoušet Aniččinu bezmoc. Pro každého však láskyplná Boží Prozřetelnost připravila přesně na míru všelijaké životní kříže. A jednou každý budeme muset skládat zkoušku dospělosti v křesťanském smýšlení, jež se paradoxně projevuje dětskou, čistou duší. „Nechte děti přijít ke Mně,“ říká Pán Ježíš, „neboť takovým patří nebeské království.“ (Mk 10,14) Duchovní dětství je pro-

to ceněno jako vrchol křesťanské dokonalosti. A Anička takovou duši měla.

Jak již bylo oznámeno v úvodním slově předsedy Sdružení, všichni jste srdečně zváni na oslavu 60. výročí Aniččina pozhnaného odchodu na věčnost k jejímu hrobu v Klášterci n/Orl. dne 25. března, o slavnosti Zvěstování Panně Marii. V duchu se připojíme k zástupům vděčným Bohu i naší milé učitelce následování Krista, které se před 60 lety shromáždily v Dubenci a následně v Klášterci u jejího hrobu.

Na cestě k nebi potřebujeme povzbuzení i účinnou pomoc. Osoby svatého a příkladného života nám je mohou poskytnout. Využijme Aniččina blahodárného vlivu, zvláště když místo jejího posledního odpočinku máme nadosah!

Ke 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě

Zahajujeme jubilejní rok zjevení Panny Marie ve Fatimě. Tam se Matka Boží představila jako Královna posvátného růžence. Tato modlitba je zvlášť mocnou zbraní proti veškerým útokům zlých duchů a k odvrácení Božího hněvu, jak dosvědčuje sv. Ludvík M. Grignion z Montfortu. Píše o tom ve své knížce Tajemství růžence. Pozoruhodný je původ této modlitby, kterou darovala sv. Dominikovi sama Panna Maria, i když dnešní přesná podoba

pochází až z 15. století od dominikána bl. Alana de la Roche. Sv. Ludvík M. Grignion uvádí své pojednání o sv. růženci příběhem: „Když svatý Dominik viděl, jak zločiny lidí překážejí obrácení albigenských,

vešel do lesa poblíž Toulouse a tři dny a tři noci zde strávil v ustavičné modlitbě a pokání. Sténal, plakal a ranami důtek trýznil své tělo, aby upokojil Boží hněv, až upadl napůl mrtev. Zjevila se mu Panna Maria v doprovodu tří nebeských kněžen a řekla mu: ‚Víš, můj drahý Domíniku, jaké zbraně Svatá Trojice použila k reformě světa?‘ ‚Ó Paní,‘ odpověděl, ‚vy to víte lépe než já, neboť po mém Synu Ježíši Kristu vy jste byla hlavním nástrojem naší spásy.‘ Paní dodala: ‚Věď, že hlavním nástrojem byl Andělský žaltář, základ Nového zákona. Proto pokud chceš Bohu získávat zatvrzelá srdce, hlásej můj žaltář.‘

Světec vstal zcela utěšen a planoucí horlivostí o spásu lidí vešel do katedrálního chrámu. Andělé hned rozezvučeli zvony, aby svolali obyvatele. Na začátku kázání se zvedla strašlivá bouře. Země se chvěla, slunce se zatmělo, po hromech a bleších všichni posluchači zbledli a rozechvěli se. A jejich hrůza se ještě zvětšila, když viděli, jak Panna Maria na obraze na předním místě třikrát zvedla ruce k nebi a žádala Boha o pomstu na nich, když se neobráti a neutekou se pod ochranu svaté Matky Boží.

Nebe chtělo těmito divy zvětšit novou úctu ke svatému růženci a uvést ji ve známost. Bouře nakonec na modlitby svatého Dominika ustala. Světec pokračoval ve své řeči a výtečnost svatého růžence vysvětlil s takovou vroucností a silou, že Toulousané se k ní téměř všichni přimkli a zřekli se svých bludů. A po krátké době došlo ve městě k velké změně mravů a života.“

V čem spočívá zvláštní účinnost této modlitby? V síle myšlenky, k tomu podpořené Mariinou přímluvou Prostřednice všech milostí. Růženec svým opakováním Zdrávasů neboli Andělských pozdravení za současného rozjímání o tajemstvích Krista a o tajemstvích naší záchrany působí jako zesilovač mysli, pozdvižené k Bohu.

Jestliže je modlitba definována jako nábožné pozvednutí mysli k Bohu, k Panně Marii nebo ke svatým, pak účinnost závisí na síle

zbožných myšlenek. Bůh JE a pozorně naslouchá našim chválám, díkům, prosbám. To vyjadřuje Panna Maria ve Fatimě, když dětem říká: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo pozorně naslouchá vašim modlitbám.“

Obecně platí, že pozvednutí mysli k Bohu v modlitbě v nás působí sám Duch Svatý. Bylo by opovážlivé si myslet, že k dobré a účinné modlitbě nepotřebujeme zvláštní Boží milost. To se vztahuje i na různec. Lze říci, že modlitba duší spravedlivých, ve stavu posvěcující milosti, je vyznáváním lásky k Bohu a přijímáním Jeho lásky.

Kardinál Sarah, současný prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, píše z vlastní duchovní zkušenosti: „Bůh nás miloval jako první. Modlit se znamená nechat se milovat a na lásku odpovídat láskou. Milovat znamená dívat se na Boha a nechat Ho, aby se On díval na nás. Znamená to být opravdu připraven dívat se na Trojjediného Boha, který přebývá a žije v nás. To není řečeno obrazně. Otec, Syn a Duch svatý skutečně žijí v nás. Přebývají v nás v jednotě a společenství Trojice. Jediný Bůh ve třech Osobách je středem naší křesťanské víry. Jsme skutečně příbytkem Božím.

Modlitba je především dílo Ducha svatého, který se modlí v nás, vnitřně nás přetváří a umožňuje nám ponořit se do důvěrného spojení s Trojjediným Bohem. Modlitba není žádný okamžik magie spočívající v tom, že předložíme Bohu ty či ony stížnosti a budeme žádat zlepšení našeho blahobytu. Vnitřní ticho nám umožňuje naslouchat modlitbě Ducha svatého, která se stává modlitbou naší.

Modlitba opravdu není nějaký mimořádný akt, ale ticho dítěte, které svůj pohled zcela obrací k Bohu.“ (Bůh, nebo nic. Kartuziánské nakladatelství. Brno 2016, str. 121-122.)

Růženec se může nazvat ústní, tedy hlasitou modlitbou, vždyť při ní obvykle nahlas opakujeme Zdrávasy a Otčenáše. Ovšem růženec je právě modlitbou ticha „par excellence“, protože opakováním Zdrávasů usebírá, ztišuje naši mysl na superdůležité skutečnosti, reálné události, které mají pro nás časný a hlavně věčný život naprosto zásadní, rozhodující význam! Cílem modlitby růžence není trhat rekordy v počtu desátků, abychom se mohli sami před sebou i před druhými pochlubit, co všechno jsme podle přání Matky Boží udělali pro spásu bližních a pro záchranu světa. Smyslem růžence je očištění mysli a její pozvednutí k nazírání na Boha, porozumění Jeho záměrům, Jeho nejsvětější vůli, abychom se s Ním sjednocovali a přijímali Boží pokoj, který přesahuje všechno pomyšlení (srov. Flp 4,7). Potom bude mít naše modlitba růžence zázračnou moc nejen pro naše pozemské dobro, ale i pro světové události. Podívejme se jen na fatimské děti. Panna Maria je ujišťovala, a jejich prostřednictvím i nás, že růžencem můžeme zamezit válkám a jiným katastrofám, nemluvě o záchraně své i druhých před peklem, což je prvořadou starostí růžencové Královny z Fatimy.

Myslíte si, že nejste dost hodni, aby zrovna vás Bůh, Matka Boží slyšeli? Nebo se domníváte, že mezi tolika miliony a miliardami lidí vás Bůh asi přehlédl, když se k Němu v modlitbách obracejí spousty jiných? Nebo že vyslyšení je vyhrazeno jen pro vyvolené? Pak na takové a podobné jedovaté myšlenky rychle zapomeňte. Špatné by bylo, pouze kdybychom se domnívali, že Bůh nás má nebo musí vyslyšet, kdy a jak si představujeme. A pohromou by bylo, kdyby někdo chtěl setrvávat úmyslně ve smrtelném hříchu.

V modlitbě můžeme nalézt všechny druhy lásky, i lásku rodičů vůči dítěti, i lásku snoubeneckou. Biblická kniha Píseň písní přirovnává vztah mezi Bohem a duší, mezi Bohem a Pannou Marií, mezi Bohem a Církví k lásce snoubenců, což je nejvyšší forma lidské přátelské lásky. Růženec je vlastně píseň lásky mezi Bohem, Duchem Svatým, a Pannou Marií, Jeho Snoubenkou. A my jsme do té lásky vtaženi. Jsme vnímaví

k hlasu Ducha Svatého a usebraně se s Ním sjednocujeme. Jsme také současně účastníky Mariiny důvěrné lásky k Bohu a do modlitby růžence vkládáme celou duši. Kéž tomu tak je.

Zamilování lidé, když už opadne hormonální zanícení, které má s lidskou láskou pramálo společného, se neunaví neustálým vyznáváním lásky. Podobně kdo miluje Matičku, neunaví se opakovanými Jejými pozdravy, ba sjednocení s Pannou Marií vzrůstá, právě jako vzrůstá láska milujících a milovaných, když druhému stále dokola šeptají: „Miluji Tě, miluji Tě.“ Skrze Pannu Marii říkáme v každém desátku Bohu: „Miluji Tě, oslavuji Tě, děkuji Ti za tu a tu milost, prosím, abych byl Tvému božskému působení stále více otevřen. Prosím i o zvláštní milosti pro sebe, pro jinou osobu, pro vyřešení určité, i lidsky bezvýchodné, situace.“ A před očima naší mysli plynou obrazy ze života Pána Ježíše, z nebeských událostí ke cti Matky Boží a tak podobně.

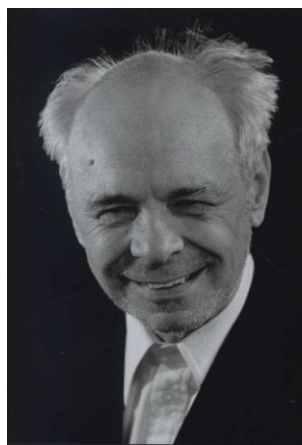
Nemůžeme si myslet, že Panně Marii a Pánu Ježíši udělá radost bezmyšlenkovitě, roztěkané opakování nějaké naučené říkanky. To by bylo, jako kdyby manžel říkal manželce třeba stokrát „Miluji Tě“, a přitom napjatě sledoval nesmírně zajímavé sportovní utkání v televizi nebo četl poutavé články v novinách. Dotyčná žena by pravděpodobně s takovým vyznáním lásky moc spokojená nebyla, ba by to považovala za svou urážku. Tak i my si máme na posvátný růženec udělat nerušený čas. Už dětské zpovědní zrcadlo uvádí jako hřích: „Modlil jsem se nedbale.“ Chceme-li být vyslyšeni, vkládejme do modlitby růžence celé srdce, celou důvěru, celou pozornost lásky.

Váš P. Filip M. A. Stajner

Postřehy některých lidí, kteří ve filmovém dokumentu Znamení Kříže vystupují nebo se podíleli na jeho natáčení

Já jsem Terezii Neumannovou zažil radostnou, veselou. U ní se vždy zdůrazňuje spíše utrpení, které tam samozřejmě bylo, ale podstatné je

něco jiného: radost z Boha. Pán Bůh je všude a nejvíc v Nejsvětější Svátosti, ale u Terezie to bylo tak přirozené, že byla skutečně radost se

s ní setkat. Já na to nikdy nezapomenu. Šlo o takovou přirozenost, že to snad v žádném dokumentu ani není možné zachytit. Vždycky, když se o to lidé snaží, vyjde to tak trochu křechovitě. Když se něco prožije, je třeba to slovně vyjádřit, i když ten osobní prožitek se úplně přesně vyjádřit nedá. Ale jsem rád, že se to, co jsem vyprávěl, dostane k lidem. Anička, Terezie a Padre Pio mají společného jmenovatele, a tím je láska. Láska je štěstí, je to dobro a to nej přirozenější, co může být, ale lidem to často

chybí. Kdyby byla láska na světě, bylo by tu nebe, byl by tady úplný ráj. A u těchto lidí - Terezie, Padre Pia a Aničky - je ta přítomnost, že nečekají, až jednou přijdeme do nebe, ale radují se z Pána Boha už tady, teď, v přítomném okamžiku, to je to nejdůležitější. Nakolik je to možné, se to ve filmu úžasně podařilo ukázat. Ale skutečnost je vždycky nejlepší. ☺

prof. Jaroslav Vodrážka

* * *

Natáčení v San Giovanni Rotondo bylo, podle mě, stále doprovázeno ochranou z Nebe. Už jen to, jak jsme se prostě „jen tak“ vydali natáčet veliké poutní místo. Mysleli jsme, že přijedeme, vytáhneme kamery a budeme pracovat. Nikoho z nás nenapadlo, že by tam Italové mohli mít nějaká pravidla. Ale opak byl pravdou. Hned jsme byli upozorněni, že musíme mít povolení, abychom mohli s profesionálními kamerami natáčet. Jinak to nepůjde. To byl pro nás šok. „2000 km a my pojedeme domů bez jediného metru filmu?! To snad ne!“ Byli jsme poučeni, že si musíme zajít pro povolení do místní regionální televize. Zazvonili jsme

a docela dlouho čekali, než někdo přišel otevřít. Najednou se objevila sice mladá, ale pěkně odměřená paní. Řekli jsme jí, co potřebujeme. Stroze nám odsekla, že povolení vydává pouze ředitel osobně, ale ten je odjetý na nějakou dobu v Římě. A nastal další problém. „Co budeme dělat?“ Paní odešla a asi 20 minut nepřicházela. Stále jsme čekali. Po tu dobu jsem prosila o pomoc Aničku a tiše se modlila, aby nám bylo pomoheno. Najednou se ta paní objevila a řekla nám, že máme jít dál. Povídá: „Ač to nebývá zvykem, hovořila jsem s panem ředitelem po telefonu a ten vám povolení vydal přesto, že není přítomen.“ Všichni jsme se na sebe podívali a pořádně si oddechli. Je toto normální?! Pro mě tedy ne. To nám přišla pomoc z Nebe. Jsem o tom přesvědčena! Jinak jsme mohli sbalit kufry a jet zase domů. Nikdo by se s námi nebavil, když bychom povolení neměli. Nakonec jste výsledek viděli v dotyčném filmu Znamení Kříže.☺

Práce na filmech kolem Aničky? Anička je pro mě velická osobnost, která mi úplně změnila život. Před natáčením prvního dílu Chudobka Bílého Krále jsem Aničku znala jen tak trochu z vyprávění. Během natáčení se mi čím dál víc dostávala do srdce a stále tam je. Hlavně díky Aničce jsem mohla osobně poznat P. Filipa Stajnera, což je pro mě obrovský dar. Začal mě a Jardu „nenápadně“ duchovně vést a my jsme čím dál víc toužili „žít lépe“. Do té doby jsme byli oba katolíci, ale řekla bych takoví „nedodělaní“. Sice jsme se vždy společně modlili, ale neměli jsme potřebu chodit na mši svatou atd. Natáčením se všechno změnilo a oba jsme začali mít potřebu chodit pravidelně do kostela, především kláštereckého. Průběh mše svaté je tam tak nádherný a důstojný, že je mi líto člověka, který tam tohle necítí. Místní pan farář je výborný Boží pastýř. Věřím, že je tam Anička vždy s námi přítomna.

K Aniččině hrobu jsem dovedla pár lidí, kteří zrovna řešili těžkou

životní situaci (např. úmrtí v rodině, boj o život nenarozeného dítěte). Také náš natáčecí tým hrob Aničky dobře zná. Je na nich vidět, že nad těmi věcmi přemýšlí a někteří se doptávají. Z toho mám velikou radost.

Kateřina Šilarová
členka společnosti Orfilm

* * *

Obvykle točíme filmy pro policii nebo pro město, toto bylo úplně jiné téma, něco nového. Navíc oproti prvnímu dílu u Znamení Kříže bylo téma širší, cestovali jsme po Evropě a hodně jsme si rozšířili obzory. Nejsilnějším zážitkem pro mě byla návštěva San Giovanni Rotondo, zvláště hrob

sv. Padre Pia a klášter. Rád jsem se celého natáčení zúčastnil, rozhodně to stálo za to. Dozvěděl jsem se spoustu nových věcí a viděl jsem místa, kam bych se asi normálně nepodíval. Celkově mi to otevřelo oči, změnilo to můj náhled na víru a všechno ostatní. Před natáčením prvního dílu jsem o těchto věcech nic nevěděl a neměl jsem k nim žádný vztah, ani k Aničce Tomanové, přestože bydlím jen pár kilometrů odtamtud. Díky filmu jsem získal vztah a zájem. Soucítím s Aniččiným utrpením. Byla to obdivuhodná osoba.

Radek Strasmeier
policista, člen společnosti Orfilm

* * *

Když mne oslovil Jarda Šilar, zda bych se podílel na natáčení filmu Chudobka Bílého Krále, bylo na něm vidět (a vlastně to i vyjádřil

slovy), že má obavu, abych měl o natáčení takového tématu vůbec zájem. Jeho reakce mne trochu překvapila, protože jsem neviděl žádný důvod nabídku odmítnout. Naopak, celá věc mne velice zaujala. Začal jsem na internetu hledat vše možné k Aničce B. Tomanové a u PC jsem strávil hodně času, protože mne informace o ní fascinovaly. Na druhou stranu jsem vůbec nedokázal pochopit, jak je možné, že v naší zemi žila takováhle žena, a nebýt náhody, že jsem se dostal k natáčení dokumentu, vlastně bych o ní vůbec nevěděl. A to Anička žila v Pastvinách, které jsou jen kousek od Letohradu, kde bydlím. Chápu, že za minulého režimu se její příběh vládnoucí straně nehodil, protože nezapadal do jejich ideologie, ale tolik let po revoluci by přece měla minimálně církve tento fenomén šířit nejen mezi věřícími v kostelích, ale dávat ho vědět do celého světa! A co novináři, kteří se honí po senzacích, v televizi nás krmí zprávami, že v zimě napadlo hodně sněhu, že je v létě velké sucho, ale o takovéhle téma zájem nemají? Je to neznalost věci nebo snad jakési tabu, o kterém se nesmí mluvit? Nějaký čas jsem to ve své hlavě řešil, ale pak jsem to raději nechal být. Jsou věci, které člověk sám neovlivní...

Samozřejmě o Aničce s mnoha lidmi dodnes hovořím (takovou věc by si člověk neměl nechávat pro sebe) a je vidět, že nikoho nenechává její příběh chladným. Moje manželka, když jsem přinesl domů skoro dokončený film a pustil ho na počítači, říkala, že nemá čas, že se podívá někdy jindy, že má moc práce. Přece však k němu sedla a beze slov koukala. Až dokonce. Nemohla se od něj odtrhnout...

Druhý snímek Znamení kříže jsem vlastně jenom částečně komentoval. Část, která se točila v Itálii, se odehrála beze mne, z pracovních důvodů jsem se účastnit nemohl. Přiznám se však, že ten příběh mne už

tak nefascinoval, ale to proto, že už se mi zdál být normální. Nějak jsem si v hlavě uvědomil, že tak to prostě je. Proč o tom pochybovat, ať si říká kdo chce co chce. Snad jen ten záběr na pátera Pia, který leží ve skleněném sarkofágu, jako by právě před chvílí usnul, mne tak trochu „zmrazil“, ale asi to k těmhle jevům patří. Jsou věci mezi nebem a zemí... Je moc dobře, že jsem se k natáčení dostal.

Jiří Chalupník
policista, člen společnosti Orfilm

Informace ze Sdružení

- * V sobotu 25. 3. 2017 na slavnost Zvěstování Panně Marii se uskuteční u příležitosti 60. výročí úmrtí Aničky setkání v Klášterci nad Orlicí. V 10 hodin bude mše sv. v kostele Nejsvětější Trojice a po ní pobožnost u hrobu Aničky. Hlavním celebrantem bude P. ThMgr. Mirosław Piotr Fąs MSF, farář klášterecký. Součástí programu bude také mariánská katecheze, očitá svědectví o životě a smrti Aničky a společné obcerstvení. Setkání bude zakončeno adorací a svátostným požehnáním.
- * Hlavní setkání u příležitosti Aniččiny stigmatizace je naplánováno na sobotu 10. června 2017. Tématem setkání bude „Anička a Fatima“. Máme na paměti slova kanovníka Stříže, který řekl Aničce při pohřbu její maminky v roce 1953: „Ty jsi druhá Fatima.“
- * Pán Bůh zaplat' za Vaše příspěvky na činnost Sdružení a přípravu procesu Aniččina blahořečení. Budeme vděční za Vaši další pomoc na adresu Ing. Petr Vlasatý, Teslov 344, 561 64 Jablonné nad Orlicí nebo nadále na účet č. 1509001043/0800.

Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové

Klášterec nad Orlicí 1, 561 82

e-mail: anicka-tomanova@seznam.cz; tel.: 728 879 412

<http://www.farnostklasterec.cz>